

# Het priesterschap van de christen

door: C.H. Mackintosh

## 1 Petrus 2:1-9

---

In deze verzen in 1 Petrus 2 komen drie belangrijke woorden voor, waarover wij iets zouden willen zeggen. Het zijn drie grote christelijke waarheden, waarbij ons dingen voor ogen worden gesteld waarover wij nooit genoeg kunnen nadenken. Want het christen zijn is een levende, goddelijke werkelijkheid. Het is geen stelsel van waarheden, hoe juist ook; geen verzameling van wetten, hoe indrukwekkend ook; geen opsomming van regels of inzettingen, hoe belangrijk ook. Het christen zijn is veel meer. Het is een levende, sprekende, actieve en machtige realiteit – die in het alledaagse leven gezien moet worden, die in de persoonlijke geschiedenis van uur tot uur gevoeld wordt, die ons vormt en invloed op ons uitoefent – een goddelijke, hemelse kracht die invloed heeft op de omstandigheden die wij als mensen de hele week meemaken. Het bestaat niet slechts uit bepaalde opvattingen, meningen, beginselen of het bezoeken van de een of andere plaats van eredienst. Christen zijn is *het leven van Christus*, meegedeeld aan de gelovige. Het woont in hem en hij mag het openbaren in alle bijzonderheden van het dagelijks leven. Het is uniek, zuiver, verheven, heilig en goddelijk. Het is Christus wonend in de gelovige, en door de Heilige Geest geopenbaard in het dagelijks leven van de gelovige.

Nu de drie begrippen waaraan wij aandacht willen schenken:

### 1. Als levende stenen gebouwd

“Tot Wie u komt, tot een levende steen, door mensen wel verworpen maar bij God uitverkoren en kostbaar, en u wordt ook zelf als levende stenen gebouwd” (1 Petr. 2: 4-5). Dit is het fundament van het christelijk priesterschap. Het is blijkbaar een zinspeling op de interessante geschiedenis in Matteüs 16: “Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij zijn discipelen en zei: Wie zeggen de mensen,

*dat de Zoon des mensen is?*<sup>1</sup> En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of een der profeten”. Een eindeloze reeks namen, want er was geen erkenning in het hart ten aanzien van Zijn gezegende Persoon. Niemand bekommerde zich erom Wie Hij werkelijk was. Daarom keerde Hij Zich af van deze opmerkingen en stelde Hij Zijn discipelen de vraag: “Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?” Waar hielden hun gedachten zich mee bezig en welke overtuiging had zich gevormd in hun hart? “Simon Petrus antwoordde en zei: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!” (Matt. 16:13-16). Dat is de ware belijdenis, dat is het solide fundament van het praktisch christen zijn: “Christus, de Zoon van de levende God!” Geen schaduwen meer, geen krachteloze vormen, geen levenloze instellingen. Alles moet doortrokken zijn van dit nieuwe, goddelijke, hemelse leven, dat in deze wereld gekomen is en aan allen geschonken wordt die geloven in de naam van de Zoon van God.

“Jezus nu antwoordde en zei tot hem: Gelukkig ben jij, Simon, Bar-Jona, want vlees en bloed heeft je dat niet geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemelen is. En ook Ik zeg je dat jij Petrus bent, en op deze rots zal Ik mijn gemeente bouwen, en de poorten van de hades zullen haar niet overweldigen” (Matt. 16:17-18). Blijkbaar doelt Petrus op deze passage als hij zegt in zijn eerste brief: “Tot Wie u komt, tot een levende steen, door mensen wel verworpen maar bij God uitverkoren en kostbaar, en u wordt ook zelf als

---

<sup>1</sup> Let op de naam: “Zoon des mensen”. Dit is een oneindig kostbare titel, die de verwerping van de Heer aanduidt als de Messias van Israël en voert in die wereldwijde sfeer, waarover Hij volgens de raadsbesluiten van God zal regeren. Het gaat verder dan “Zoon van David”, of “Zoon van Abraham”. Deze benaming heeft een bijzondere bekoring voor ons, omdat ze Hem voor onze harten plaatst als de verworpen Vreemdeling, maar tevens als Degene die Zich in volmaakte genade met ons verbindt in al onze noden. Hij is het Wiens voetstappen wij mogen drukken in deze woestijn: “De vossen hebben holen en de vogels van de hemel nesten; maar de Zoon des mensen heeft geen plaats waar Hij zijn hoofd kan neerleggen” (Matt. 8:20). Toch zal Hij straks de algehele heerschappij uitoefenen, die voor Hem wordt bewaard naar het eeuwig raadsbesluit van God (zie Dan. 7).

levende *stenen gebouwd*". Allen die in de Heer Jezus geloven, hebben deel aan Zijn opstandingsleven. Het leven van Christus, de Zoon van de levende God, stroomt in al Zijn leden, in ieder in het bijzonder. De levende God, de levende Steen, en de levende stenen: het is het leven dat vloeit uit de Bron, door een levend kanaal en zich meedeelt aan alle gelovigen en hen tot levende stenen maakt.

Dit leven is op de proef gesteld op alle mogelijke manieren en het is overwinnend tevoorschijn gekomen. Het hoeft nooit meer door een beproeving, een oordeel of wat dan ook te gaan. Het is door dood en oordeel *heengegaan*. Het is ondergedompeld in de baren van Gods toorn, en aan de andere kant eruit gekomen in de opstanding. Het heeft Zijn goddelijke heerlijkheid en kracht getoond. Het is een overwinnend, hemels en goddelijk leven, dat buiten het bereik van de machten van de duisternis is. Geen aardse, menselijke of duivelse macht kan dat leven ooit tenietdoen, dat nu het deel is van het kleinste en onbeduidendste 'steentje' in Christus' Gemeente. Alle gelovigen zijn gebouwd op de levende Steen, op Christus Zelf, en zijn op die manier gevormd tot levende stenen. Hij maakt ze in elk opzicht aan Hem gelijkvormig, behalve natuurlijk in Zijn onmededeelbare godheid. Is Hij de levende Steen, zij ook. Is Hij een kostbare Steen, zij ook. Verworpen, afgewezen, ze zijn in elk opzicht met Hem verenigd. Wat een onuitsprekelijk voorrecht.

Hier ligt het vaste fundament van het christelijk priesterschap, het priesterschap van alle gelovigen. Maar voordat iemand geestelijke offers kan brengen, moet hij eerst tot Christus gekomen zijn in eenvoudig geloof en gebouwd zijn op Christus als het fundament van het hele geestelijke huis. "*Want er staat in de Schrift: 'Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren, kostbare hoeksteen, en wie in Hem gelooft, zal geenszins beschaamd worden.'*"<sup>2</sup>

God Zelf heeft de grondslag gelegd: de levende Christus. Allen die eenvoudig in Christus geloven, die Hem het vertrouwen van hun hart geven, die rusten in Hem, zijn deelgenoten van Zijn opstandingsleven geworden en tot levende stenen gemaakt. Wat is dit toch eenvoudig! Er wordt niet aan ons gevraagd het fundament te leggen. Wij kunnen zelfs niet het gewicht van een veertje daaraan toevoegen. God heeft de grondslag gelegd en alles wat wij moeten doen, is dit te geloven, te rusten in wat Hij zegt in Zijn betrouwbaar Woord. Dan zullen wij niet beschaamd worden en nooit meer in het oordeel komen. Wij zijn vrij van schuld en straf, omdat wij gebouwd zijn op de levende Steen, de levende Rots.

Staat u op dit fundament? Bent u op Christus gebouwd? Bent u genaderd tot de levende Steen, die door God is uitverkoren, en hebt u Hem het volle vertrouwen gegeven van uw hart? Bent u tevreden met het fundament van God, of probeert u iets van uzelf daaraan toe te voegen? Uw werk, uw gebeden, uw

inspanningen, uw beloften, uw besluiten, uw godsdienstige verplichtingen? Als u dat doet – ook maar een klein deel toevoegen aan het gebouw van God – dan mag u ervan verzekerd zijn dat u beschaamd zult worden. God zal niet toelaten dat zo'n oneer zal komen over Zijn beproefde en kostbare Hoeksteen. Denkt u dat het er niet toe doet en dat u wel iets kunt toevoegen aan het fundament van het geestelijke huis? De gedachte zelf al is goddeloos. Nee, het moet zijn: Christus alléén. Hij is voldoende voor God en Hij moet ook voldoende zijn voor ons. Wie dit veronachtzaamt of verwerpt, zich ervan afkeert en toch iets wil toevoegen aan het fundament van God, die zal zeker beschaamd worden.

Laten wij nu kijken naar het vervolg. Dat brengt ons bij het *tweede* van deze drie begrippen.

## 2. Een heilig priesterschap

*"Tot Wie u komt, tot een levende steen (...) u wordt ook zelf als levende stenen gebouwd, als een geestelijk huis tot een heilig priesterschap, om geestelijke offeranden te offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus".* Alle ware gelovigen zijn priesters. Dit zijn ze geworden door de nieuwe geboorte, net zoals de zonen van Aäron priesters waren door hun natuurlijke geboorte. Petrus zegt niet: 'u moet levende stenen zijn', of: 'u moet heilige priesters zijn'. Hij zegt: 'u bent het'. Er is geen enkele twijfel mogelijk, wij zijn priesters en wij zijn ertoe geroepen om dienovereenkomstig te handelen.

Maar wij moeten in een priesterlijke betrekking staan, *voordat* wij de plichten kunnen waarnemen die tot het priesterschap behoren. Wij moeten eerst de priesterlijke relatie kennen, voordat wij weten welke taken daaruit voortvloeien. Wij worden geen priesters door priesterlijke offeranden op te offeren. Wij zijn door genade tot priesters *gemaakt* en daarom zijn wij geroepen om offers te brengen. Zelfs al zouden wij duizend jaar leven en al die tijd doorbrengen met arbeid, toch zouden wij onszelf niet in de positie van heilige priesters kunnen brengen. Maar op het ogenblik dat wij met een eenvoudig geloof tot de Heer Jezus gaan en in Hem geloven, Hem het volle vertrouwen van ons hart geven, zijn wij opnieuw geboren en geplaatst in de positie van priesters, die het voorrecht genieten om geestelijke offeranden te offeren.

Op welke manier zou iemand in het Oude Testament zichzelf een zoon van Aäron hebben kunnen maken? Dat was onmogelijk. Maar iemand die geboren was in het huisgezin van Aäron, was daardoor lid van de priesterlijke familie. Wij spreken nu niet over de bekwaamheid, maar alleen over de *positie*. Dit laatste kon niet door inspanning bereikt worden, maar door geboorte.

Van welke aard zijn de offeranden, die wij als heilige priesters hebben te offeren? Wij moeten geestelijke offeranden brengen, "*die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus*". Dat vinden wij ook in Hebreeën

<sup>2</sup> Jesaja 28:16

13 vers 15: *“Laten wij dan door Hem voortdurend een lofoffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die zijn naam belijden”*. Hier vinden wij het ware karakter van het offer dat wij als heilige priesters moeten brengen. God voortdurend lofprijzen is een gezegende bezigheid, een hemelse bezigheid. Niet zo nu en dan, op een tijdstip dat de omstandigheden gunstig zijn en onze gedachten eraan toe zijn. Niet alleen in de gloed en het vuur van een bijzonder levendige eredienst, waarin de stroom van aanbidding snel en rijkelijk vloeit. Nee, het gaat om een *voortdurend* lofoffer.

Wij hebben dus geen tijd voor klagen, mopperen, prikkelbaarheid, ontevredenheid, ongeduld. Geen tijd voor boosheid over onze omgeving, over het weer, over hen die met ons verbonden zijn, openlijk of in de binnenkamer, in de gemeente, tijdens het werk of in de familiekring. Heilige priesters zouden voor die dingen geen tijd moeten hebben. Wij zijn dicht bij God gebracht en genieten heilige vrijheid, vrede en zegen. Wij ademen in deze atmosfeer en wandelen in het zonlicht van Gods tegenwoordigheid, in de nieuwe schepping. Daar is geen ruimte voor een bittere en ontevreden geest.

Het is een vaststaand feit dat als wij iemand horen klagen over zijn omstandigheden en zijn problemen, zo iemand niet zijn priesterschap verwerkelijk en evenmin de praktische vruchten ervan openbaart. Een heilige priester moet zich altijd in de Heer verheugen (Fil. 3:1; 4:4), altijd klaar staan om God te prijzen. Zo iemand kan op duizend manieren op de proef worden gesteld, hij brengt zijn beproevingen bij God en niet bij zijn buurman om te klagen. Het halleluja, het ‘looft de Heer’, is wat ons als leden van een heilig priesterschap steeds moet kenmerken.

### 3. Een koninklijk priesterschap

*“U echter bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk tot een eigendom, opdat u de deugden verkondigt van Hem die u uit de duisternis heeft geroepen tot zijn wonderbaar licht”* (1 Petr. 2:9).

Dit derde principe maakt het christelijk priesterschap volledig. Als heilige priesters naderen wij tot God en brengen Hem onze lofoffers. Als koninklijke priesters gaan wij naar onze medemensen in al de bijzonderheden van het dagelijks leven om de deugden van onze Heer en Heiland te verkondigen – de genade, de lieflijke karaktertrekken van Christus. Iedere beweging van een koninklijke priester moet de geur verspreiden van de genade van Christus.

Petrus zegt niet: ‘u behoort een koninklijk priesterschap te zijn’. Hij zegt: ‘u bent het’. Als zodanig moeten wij de deugden van Christus verkondigen. Iets anders is niet passend voor een lid van het koninklijk priesterschap. Bezig zijn met mijzelf, mijn zegen, mijn gemak, mijn eigen belangen, mijn genot – de eigen doelen najagen, alleen de eigen dingen behartigen is

niet het werk van een koninklijke priester. Christus deed dat nooit, en ik mag *Zijn* deugden verkondigen. Hij vergunt Zijn volk in deze tijd van Zijn afwezigheid al de dag te beleven dat Hij zal komen als een koninklijk Priester. Hij zal zitten op Zijn troon en de gezegende invloed van Zijn heerschappij zal reiken tot de einden van de aarde. Wij zijn ertoe geroepen nu al – in morele zin – uitdrukking te geven aan het koningschap van Christus en Hem te openbaren hier op aarde.

Laten wij niet denken dat de handelingen van een koninklijke priester beperkt blijven tot het *uitdelen* van gaven. Dat zou een grote fout zijn. Natuurlijk, een koninklijke priester geeft zo mild als hij kan, maar hiertoe is zijn priesterschap niet beperkt; dit zou hem beroven van de kostbaarste kenmerken van zijn positie. Petrus zelf zei ooit zonder schaamte: “zilber en goud heb ik niet”, en toch handelde hij op dat ogenblik als een koninklijke priester door de kostbare kracht van de naam van de Heer uit te roepen over een verlamde (Hand. 3). Onze gezegende Heer Zelf had geen geld, maar Hij ging het land door goeddoende. Zo moeten ook wij handelen, en geld hebben wij daartoe niet beslist nodig. Soms zouden wij meer kwaad dan goed doen, als wij geld zouden geven en mensen ertoe zouden brengen de roeping te verlaten waarmee God hen geroepen heeft (misschien eerlijke handenarbeid). Wij zouden hen afhankelijk maken van aalmoezen. Wij zouden huichelaars en ogendienaars van hen kunnen maken door een onoordeelkundig gebruik van geld.

Laat daarom niemand denken dat hij niet als een koninklijke priester kan handelen zonder aardse rijkdom te bezitten. Heb je rijkdom nodig om een vriendelijk woord te spreken, een traan van medeleven te storten, een vriendelijke blik te tonen? Nee, alleen de rijkdom van Gods genade is daartoe nodig, de onnaspeurlijke rijkdom van Christus; en die is beschikbaar voor het meest eenvoudige lid van het koninklijk priesterschap. Ik kan armoedig gekleed zijn, geen cent op zak hebben en mij toch als een koninklijk priester gedragen, door de geur van de genade van Christus om mij heen te verspreiden.

Nu nog een illustratie hiervan uit het geïnspireerde Woord: het verhaal van twee geliefde dienstknechten van Christus, die in staat werden gesteld onder de meest moeilijke omstandigheden zich te openbaren als heilige en koninklijke priesters. Paulus en Silas zaten in de binnenste kerker te Filippi met gestriemde ruggen, de voeten in het blok, in de duisternis van het middernachtelijk uur (Hand. 16:19-34). Wat deden ze? Mopperen en klagen? Nee, ze hadden iets beters te doen. Ze waren werkelijk twee ‘levende stenen’. Geen enkele omstandigheid kon verhinderen dat het leven dat zij bezaten, zichzelf op heerlijke wijze manifesteerde. Deze levende stenen, deze deelgenoten aan het leven van de levende Steen – het overwinnende opstandingsleven van de Heer – wat deden zij? Als heilige priesters offerden zij lof aan God. *“Omstreeks middernacht baden Paulus en Silas en zongen Gods lof”*. Kostbaar, heerlijk en verfrissend. Wat zijn

striemen, stokken, gevangenis muren of donkere nachten voor ‘levende stenen’ en ‘heilige priesters’? Niets anders dan de donkere achtergrond waartegen de heldere en levende genade die in hen was, tevoorschijn kwam. Over omstandigheden gesproken! Wat weten wij weinig van moeilijke omstandigheden. Voor kleine mensen zoals wij, zijn de teleurstellingen van het dagelijks leven al meer dan genoeg reden om ons geestelijk evenwicht te verliezen. Paulus en Silas waren echt in moeilijke omstandigheden, maar zij openbaarden zich toch als levende stenen en heilige priesters.

Zij gedroegen zich ook als koninklijke priesters, maar niet door zilver en goud uit te delen. Ze zullen daarvan niet veel bij zich gehad hebben. Ze hadden iets beters.

Zij verkondigden de deugden van Hem die hen uit de duisternis had geroepen tot Zijn wonderbaar licht. Waaruit bleken deze deugden? Door de treffende woorden die ze richtten tot de gevangenebewaarder: *“Doe uzelf geen kwaad, want wij zijn allen hier!”* Dat waren de woorden van koninklijke priesters, zoals de lofzang de stem was van heilige priesters.

Dank God voor beide. De stemmen van de heilige priesters gingen regelrecht naar boven naar de troon van God en deden daar hun werk. De woorden van de koninklijke priesters gingen regelrecht naar het harde hart van de cipier en deden daar hun werk. God werd verheerlijkt en de cipier werd gered door twee mannen, die op de juiste wijze hun priesterschap uitoefenden.

---

Oorsprong: [Miscellaneous Writings 3-9](#)

Titel: -

© Oude Sporen 2007